सर्गः ५ इत्थं प्रयुज्याशिषमग्र्यजन्मा राज्ञे प्रतीयाय गुरोः सकाशं। राजापि लेभे सुतमाशु तस्मादालोकमर्कादिव जीवलोकः॥ ३५॥ ब्राह्मे मुहूर्त्ते किल तस्य देवी कुमारकल्पं सुषुवे कुमारं। अतः पिता ब्रह्मण एव नाम्ना तमग्र्यजन्मानमजं चकार॥ ३६॥

इत्यमिति। अग्र्यजन्मा ब्राह्मणः कौत्सो गुरोराचार्य्यस्य सकाशं समीपं प्रतीयाय प्राप किं कृत्वा राज्ञे नृपाय रघवे इत्यमुक्तप्रकारेणाशिषमाशीर्व्वादं प्रयुज्य दत्वा राजा नृपो रघुरपि तस्मात्कौत्सादाशु शीघ्रं सुतं पुत्रं लेभे प्राप कः कस्मात् कमिव जीवलोको जीवानां जन्तूनां लोकः समूहोऽर्कात्सूर्य्यादालोकं प्रकाशमिव ॥ ३५॥ ब्राह्मइति। किल निश्चये तस्य रघोर्देवी महिषी ब्रह्मणः परमेष्ठिनः सम्बन्धिनि मुहूर्त्ते अभिजिन्नाम्नि कुमारं बालं सुषुवे जनयामास किं० कुमारं कुमारकल्पं ईषदसमाप्तं कुमारं कार्त्तिकेयं अतो ब्राह्मे मुहूर्ते उत्पन्नत्वाद्धेतोः पिता जनको रघुः ब्रह्मण एव नाम्नाख्यया तं पुत्रमजमजनामकं चकार कृतवान् किं० अग्र्यजन्मानमग्र्यं श्रेष्ठं जन्म यस्य तं॥ ३६॥